

1885

Hans Kones Mand

Nordisk Færc i 2 Akter

Isenesat af
LAU LAURITZEN

I Hovedrollen:
Oscar Stribolt og Carl Schenstrøm

H. H. Production præs.:

7885.

the Ham Strøh
Chaplin som Othello!

Vanvittig morsom Færc, hvori den
store Komiker

Charles Chaplin

spiller Tragiker

Panophon Da 21 1922

ew

6000.

Hans Kones Mand

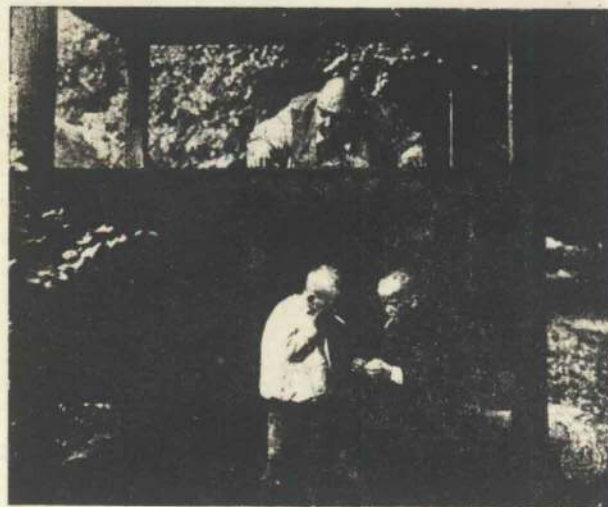
HOVEDPERSONERNE:

Nicolaysen, Spækhøker.....	Oscar Stribolt
Susse, hans Kone	Lily Jansen
Pipó Fuglio, Sanger.....	Lauritz Olsen
Hans Kone	Vera Lindstrøm
En Frier	Carl Schenstrøm

Den velnærede Spækhøker Nicolaysen er en livsglad Sjæl, der meget nødig bestiller noget, men foretrækker at gaa i Byen og spille Kegler, medens Susse — hans unge, yndige Viv — sidder hjemme og græmmer sig over Ægteskabets Skuffelser. En Aften gaar Nicolaysen om Bord paa Amerikadampere for at drikke et Afskedsbæger med Styrmanden, der næste Morgen skal afsejle. Det bliver en meget bevæget Fest, og da vor gæve Helt endelig vil sætte Kursen hjem, er han saa omtaaget, at han forvilder sig ind i en Kahyt og øjeblikkelig falder i tryk Søvn i Køjen. Næste Morgen staar Amerikabaaden til Søs, og først da vender Nicolaysen tilbage til Bevidstheden og opdager til sin Rædsel, at han er langt ude paa det stormfulde Hav. I dette Øjeblik angrer han bitert sit syndefulde Liv, og i Overensstemmelse med Situationenens Alvor aflægger han det højtidelige Løfte, at han vil blive tørlagt Afholdsmand.

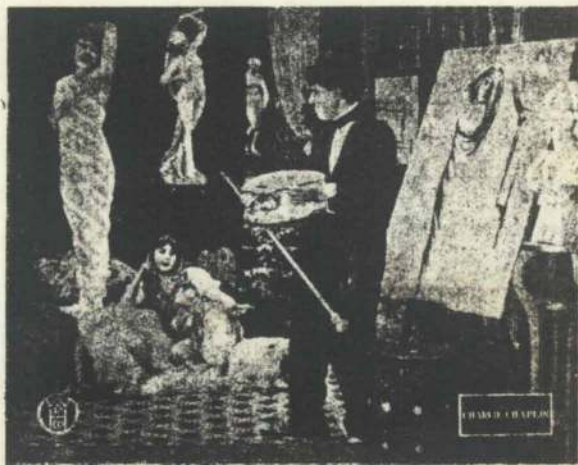
Omsider ankommer den ufrivillige Passager til New York, hvor han maa tage kraftigt fat for at tjene Føden. Den

ulykkelige Susse sidder imidlertid hjemme og græder salte Taarer over sin forulykkede Ægtemand, som hun tror er død og borte. Ganske vist varer det ikke længe, førend der er en Frier paa Trapperne, men den trofaste »Enke«, der foreløbig ikke vil svigte Nicolaysens Minde, udbeder sig Betænkningstid. Hun er en praktisk lille Kone, og ved at udleje det meste af sin Lejlighed til Sangeren Pipó Fuglio med Frue lykkes det hende at slaa sig igennem. Spækhøkeren

fører paa samme Tid en omtumlet og eventyrlig Tilværelse i Amerika, indtil Lykken endelig tilsmiler ham i Skikkelse af en Artistagent, der tilfældigvis har opdaget hans Kæmpekræfter og engagerer ham til at lade sig smide af Mesterbryderen Samson. Brydekampen faar dog et højst uventet Udfald... men Resultatet er i alle Tilfælde, at Nicolaysen tjener en uhyre Bunke Dollars, som i Betragtning af den høje Dollarkurs endda er mere værd. Beriget med Dollars og Erfaringer vender han straks tilbage til sit Fødeland og kommer uanmeldt hjem sent ud paa Aftenen. Det er temmelig umuligt at skildre de sindsoprivende Begivenheder, der finder Sted, da Amerikafareren antræffer Pipó Fuglio, og tror, det er hans Kones nye Mand, — men i det mest kritiske Øjeblik kommer Susse til, og Nicolaysens Eventyr faar nu den lykkelige og harmoniske Afslutning, som han har fortjent efter de haarde Prøvelser.

Chaplin som Othello.

HOVEDPERSONERNE:

Charlie, en Vagabundus, der ved utallige Kollisioner med falske Quinder er blevet saa havareret, at den før saa stolte Sejler nu i besværlige Kryds maaler Afstanden mellem de forskellige Bar'er, hvor han kender Bartenderen og som Følge deraf kan smutte igennem et af Forbudslovens mange Huller.

Diverse Skørter.

Betjente.

En Portion Klinkeæg og en Rullestol, samt et Batteri smaa Sorte.

Sommerdagens hede Bølger
er Skyld i det, der følger.

Naar Solen brænder og Dagen er varm,
føler man Trang til at bøje sin Arm;

men i et Forbudsland

drikkes kun Isvand,

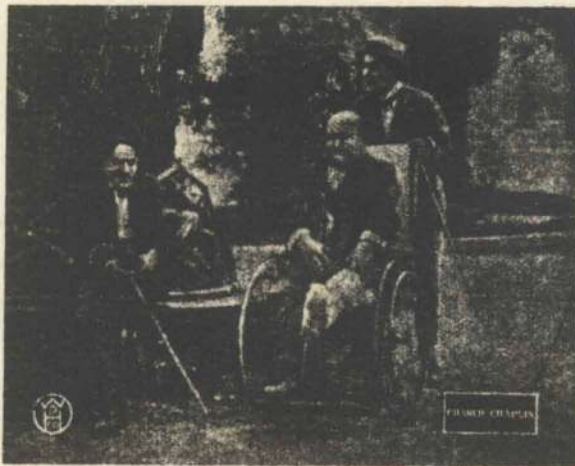
det vil sige, kender man ham ved Buffeten,

som ryster Cock-tails sammen,

kan man snige en Rom'er i Teen

og smække Hælene sammen!

Charlie er en munter Fyr,
som, saa aarle Dagen gryr,
rejser sig fra Plærens Leje
under Buskes Hvælvningloft.
Naar man ikke har en Reje,
maa man — selv om det er groft,
hutle sig afsted, som man kan bedst
— gennem Livets Fastefest.
Charlie kommer ind paa Bar'en
— ak, nu er vi ilde faren,

han fortæller altid løst og fast
af sit svundne Livs Annaler,
— og han holder ene Rast
for at tømme hastigt fyldte Rompokaler.
»En Gang var jeg Maler
og maled skønne Kvinder klædt i Silkesjaler,
Jeg svang min Pensel, og min Palet
var stedse fyldt med dobra Farver.
Jeg havde en Ven, der var Garver,
af at male ham blev jeg aldrig træt.
Hans Ansigt var blevet et Farvespekter
af mange Bar'ers gyldne Sekter.
En Dag var han væk og med ham den Kvinde,
jeg havde haabet paa at vinde,
og jeg sad alene tilbage
med al min Suk og Klage.
Der gik et Aar — og jeg sank stadig nedad
og leved' af Gud véd hvad!

Da mødte jeg en Dag i mit Sovegemak
— den store Park i Byens Indre,
hvor jeg sover mellem alskens Rak —
den væne MØ
med hele sin KØ,
— nu maa mit Øje tindre!
Hun var blevet gammel og graa
og havde mindst faaet otte smaa.
Bagefter sjokked' Garveren træt
og inderlig mæt
— for det er ofte besværlig med
den Kærlighed!
Stop! I maa ikke gaa, før
jeg er løbet ganske tør.
Skaal, gamle Dreng! Hør nu blot
om min næste Flirt,
et meget flot
og respektabelt Skørt.
Jeg sad en Dag ved Havet
dybt i Tømmermænd begravet,
— da kom en Herre førende
en Dame og kørende
en Rullestol med en gammel Herre.
»Tril ham lidt omkring, saa er De rar,
siden skal De faa mindst 1 Dollar!«
Jeg tog mod det pæne Tilbud,
saa kunde han spadsere lidt omkring med Pakken
— hun var nemlig heltud
en Dame — og hun slog med Nakken
af at sjokke i den gamle Herres
Rullekærres
trange Spor
i Parkens Jord!
Jeg jolled' afsted saa godt, jeg kunde,
og kom paa toogtredivte Runde
forbi en Bar;
(Kyper, en Rom, er De rar!)
— man bliver tørstig af at trille,
og indenfor en Tur jeg gerne vilde;
men den gamle Fedtemikkel,
som jeg bad om et Forskud paa Lønningen,
gav ikke en Nikkel,
men vilde tilbage til Sønnen.
Dette var Aarsag til Balladen,
for I kan tro, der blev Fest i Gaden!
Sluttelig vandt jeg dog den Skønne;
men jeg gi'r ikke en Bønne

for Kvindeløfter og -tro,
— hun var mig tro en Maaned,
og mens hun skæmte' og lo
sig ind i en andens Favn,
drak jeg, saa jeg glemte mit Navn,
— Othello er jeg, det er derfor jeg drikker
og slaas, til jeg sanseløs ligger!«
Her stopper Charlie, for nu er han fuld,
og om to Minutter gaar han helt omkuld!

15632

2.1